

4 söndagen efter Trettondedagen

Tom Hardts postilla, andra årgången

Evangelium: Joh. 6:66–69.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags och denna predikans uppgift är att för oss utlägga *"Jesu makt att hjälpa i storm och fara"*, som dagens rubrik lyder, ja, att tillförsäkra oss denna hjälp och övervinna den räddhåga och otro, som Jesus bestraffar med orden: *"I klentrogne, varför rädens I?"* Evangeliet om hur *"Jesus stillar stormen"* har av Den Helige Ande nedtecknats, för att Ordets åhörare i alla tider sitter i samma båt, överfalles av samma storm, grips av samma rädsla, har samme Jesus Kristus ombord på kyrkans heliga skepp, samme Herre, som näpser vindarna och sjön. För att vi rätt skall kunna återfinna oss i denna situation och inte se jämförelsen som en ansträngd liknelse, måste vi tränga in i evangeliets faktiska sammanhang och biomständigheter, i det som sägs omedelbart före och omedelbart efter dagens händelse. Vi måste göra klart för oss, att den värld, som vi där möter, är tecknad med förskräckande tydlighet och bitande skärpa, där Satan är Jesu mäktige motståndare, och där luften fylls av de besattas ångestrop: ja, *"när det hade blivit afton, förde man till honom många som voro besatta; och han drev ut andarna med sitt blotta ord, och alla som voro sjuka botade han, för att det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten Esaias, när han sade: 'Han tog på sig våra sjukdomar och våra sjukdomar bar han'".* (Matt. 8:16 f.) Jesus, som har kommit för att frambära den ställföreträdande tillfyllestgörelsen, den allraheligaste *"satisfactio vicaria"*, ja, *"han var sargad för våra överträdelsers skull"* (Jes. 53:5), lyfter med försoningens segerrätt bort domen, förtrampar Satan, botar sjuka. Det, som skett på sjöns ena strand strax före texten och båtens avfärd, svarar väl mot vad som utspelas på dess andra vid båtens framkomst, då de två besatta ropar sitt rasande: *"Vad har du med oss att göra, Du Guds Son? Har du kommit för att plåga oss förrän tid är?"* (Matt. 8:29) Över sjön ekar satansropen, vrålen, ondskan, och skapar det luftras, som evangelisten beskriver med orden: *"Och se, då uppstod en häftig storm"*.

Detta är Nya Testamentets värld och vår värld, där satan angriper Kristus, och där Kristus besegrar Sa-

tan. Vi lever inte i en annan, fridfullare värld. Om vi inte känner igen oss, om vi tycker oss vara oanfäktade och Satan vara långt borta, ja, obefintlig, har vi ramlat ut ur Jesu värld, ur nådens tillstånd, ur Guds rike. Det riket ligger alltid i krig med Satan, som vårt avsvärjande av honom i dopet förpliktigar oss till. Då faller oundvikligen stormen över oss. Då måste vi säga med S:t Paulus om den inställda predikoresan: *"men Satan har förhindrat oss"*. (1 Tess. 2:16) Vinden från Galileens kullar, från Genesarets strandsluttningar, har brutit in också över S:t Paulus, och det är Satan, som därmed vill tysta evangelium och *"hindra oss att tala till hedningarna, så att dessa kunna bli frälsta"*. (1 Tess. 2:16) Denna satanska makt söker upp evangeliums förkunnare, belägrar Kristi kyrka, uppådar alla andliga och lekamliga hinder för detta enda, som Satan fruktar: Ordet om syndens, dödens och djävulens undergång i Jesu Kristi död och uppståndelse. Där detta Ord hörs, församlar sig Satan och hans änglar, och Ordets tjänare och Ordets åhörare blir detta varse, ja, de förfäras och ropar: *"Herre hjälp oss; vi förgås"*. Det är ett rop, som kan tyckas väl motiverat. Vi lever i en tid, då dödsskuggan av *"styggelsens ving"* (Dan. 9:27) drar fram över jordens yta, då den naturliga människans egenrättfärdighet i universalreligionens gestalt utropas från allt fler predikstolar, då den judiska tempelinvigningens fest firas av kardinaler i Vatikanens trädgårdar dagen före julafton, då biskopskandidater i vår stad tävlar om att uppräknas hednareligioner som gudomliga frälsningsvägar. Så går vågorna höga, och ängslan och bävan, betryck och försagdhet, tränger sig på dem, som bekänner den kristna tron och sitter i kyrkans skepp, i vilket de upptagits genom det heliga dopet. Då måste de höra från Guds mun denna dagens evangelium, som säger oss, att

- I. **den förfärande åsynen av ondskan är en klar-syn, skänkt av Gud,**
- II. **ondskans makt bemästras av den större makten, av Jesus Kristus,**
- III. **klectron genom Ordet tuktas till allt större tro.**

I. Den förfärande åsynen av ondskan är en klarsyn, skänkt av Gud.

Ingenting är viktigare än att en kristen människa ser sin ställning klart och tydligt, förstår, att hon är en "rara avis", en sällsynt fågel, At "vi veta, att vi äro av Gud, och att hela världen är i den ondes våld". (1 Kor. 5:19) Att förstå detta är att tro sitt dop, att se skillnaden mellan innanför och utanför, att ta emot sin egen frälsning. Denna insikt är Guds gåva till oss, ingenting, som vi äger av oss själva. Så är den ett tecken på vårt barnskap hos Gud, något, som skall fylla oss med tacksamhet. Vi skall be om att denna insikt skall hos oss förökas, ingalunda förminska och avtaga. När världen tycks oss god, har ondskan vunnit insteg i våra hjärtan.

II. Ondskans makt bemästras av den större makten, av Jesus Kristus.

Läsningen ur Gamla Testamentet har denna dag tröstat oss med orden: "Huru kan du då säga sådant, du Jakob, och tala så, du Israel: 'Min väg är fördold för Herren, och min rätt är försvunnen inför min Gud'? Vet du då icke, har du ej hört det, att Herren är en evig Gud, han som har skapat jordens ändar?" När Israel misströstar om förbundet, om den kommande välsignelsen, besegrad i själva det skänkta namnet "Is-

rael", pekar profeten på Guds makt av begynnelsen, hans skaparmakt, som övervinner allt. Det är just vad vi möter i Jesus, då han näpser vindarna, och då folket frågar: "Vad är denne för en, eftersom både vindarna och sjön äro honom lydiga?"

III. Klentron tuktas genom Ordet till allt större tro.

Jesus säger i dag: "I klentrogne, varför rädens I?" I sin klarsynta barmhärtighet ser Jesus vår svaghet, vår köttslighet, vår klentro, men räknar oss därför inte till världen, förkastar oss inte utan fostrar oss till allt större tro i Den Helige Andes skola. Han träder stadig fram på nytt till oss i stor tålmodighet i sitt Ord, i var söndags predikan och låter sin makt uppenbaras och försäkrar oss, att "han bliver ej trött och uppgives. Han giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka." I hans Son möter vi den större kraften till större tro, ja, "mitt kött är sannskyldig mat, och mitt blod är sannskyldig dryck. Den som äter mitt kött och dricker mitt blod, han förbliver i mig, och jag förbliver i honom." (Joh. 6:55)

Amen.